

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému **S. H.**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 4 T 97/2009 prerokoval na verejnom zasadnutí 24. mája 2011 v Bratislave dovolanie, ktoré podal obvinený S. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. mája 2010, sp. zn. 1 To 30/10 a podľa § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Tr. por., takto

r o z h o d o l :

Uznesením Krajského súdu v Prešove z 20. mája 2010, sp. zn. 1 To 30/10 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 319 Tr. por. a § 156 ods. 1 a § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

v neprospech

obvineného S. H..

Napadnuté uznesenie **sa z r u š u j e.**

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súdu v Prešove **sa prikazuje**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Humenné z 8. marca 2010, sp. zn. 4 T 97/2009 bol obvinený S. H. uznaný za vinného z prečinov ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

spoločne s M. F. dňa X. v čase okolo 13.00 hod došli do reštaurácie V. na N. S. v H., kde si prisadli k poškodenému P. B., s ktorým sa poznali a po tom, čo sa najedli a vypili niekoľko poldeci alkoholu, oslovil M. F. poškodeného a chcel vedieť, prečo bol s jeho priateľkou na káve, po odpovedi poškodeného, že o nič nešlo, ho S. H. fyzicky napadol tak, že ho udrel dvakrát dlaňou do tváre, potom ho M. F. udieral päťou do tváre a následne ho kopol kolenom do prs, v dôsledku útoku poškodený spadol, kde M. F., do neho ešte kopal a udieral po celom tele, pričom takto spoločným konaním spôsobili poškodenému triestivú zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov, pohmoždenie okolia pravého oka stredne ťažkého stupňa, pohmoždenie okolia ľavého oka stredne ťažkého stupňa, pohmoždenie v oblasti čela ľahkého stupňa s dobou liečenia v dĺžke 13 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. k/ Tr. zák., oproti priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody. vo výmere 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon tohto trestu podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený S. H. v zákonnej lehote odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením z 20. mája 2010, sp. zn. 1 To 30/10 ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal obvinený S. H. dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorý predpokladá, že rozhodnutie je založené na

nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Dovolateľ okrem vyjadrenia nesúhlasu s hodnotením dôkazov odvolacím súdom a spochybnenia výpovedí svedka M. F. (pôvodne spoluobvineného) predovšetkým namietal správnosť záveru, že spoločným konaním v zmysle § 20 Tr. zák. s M. F. mal spôsobiť poškodenému P. B. ublíženie na zdraví. Krajský súd nesprávne uzavrel, že existovala akási prvá fáza útoku, počas ktorej poškodeného udrel on a tiež M. F.. V skutočnosti on dal poškodenému iba jednu facku, viac ho nebil, pričom s nikým toto nekonzultoval a ani sa nedohodol, čo bude ďalej nasledovať. Nekonal spoločne v tom istom čase proti poškodenému B. súčasne s M. F., ale ich konanie bolo časovo oddelené. Akceptovanie záveru krajského súdu, že išlo o spoločné konanie ako správneho by potom umožňovalo považovať ho aj za spolupáchateľa napr. na zločine zabitia podľa § 147 ods. 1 Tr. zák., ak by M. F. sám vo svojom násilnom konaní a bitke pokračoval a na poškodeného útočil v ďalšom priebehu takou intenzitou, že by mu v úmysle spôsobil ťažkú ujmu na zdraví z nedbanlivosti spôsobil smrť.

Z uvedených dôvodov obvinený S. H. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil rozsudkom porušenie zákona a aby súčasne zrušil dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj ďalšie rozhodnutia na toto uznesenie obsahovo nadväzujúce a aby Krajskému súdu v Prešove prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Zástupkyňa generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí uviedla, že dovolanie obvineného S. H. považuje za dôvodné, a preto mu navrhla vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) prostredníctvom obhajcu po tom, ako využila svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372, § 373 ods. 1 Tr. por.) a tiež to, že v zákonnej lehote podané dovolanie obsahuje aj náležitosti dovolania podľa § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.

Po zistení, že niet žiadneho zákonného dôvodu pre odmietnutie dovolania obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 Tr. por. preskúmal najvyšší súd podľa § 384 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého uznesenia ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo so zameraním na dôvody dovolania

(ktorými je podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd viazaný) a zistil, že obvineným S. H. tvrdený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je preukázaný.

V súvislosti s obsahom podaného dovolania však treba úvodom uviesť, že v rámci vyššieuvedeného dovolacieho dôvodu nemožno uplatňovať výhrady k spôsobu hodnotenia dôkazov smerujúcich k revízii skutkových záverov, lebo dovolací súd nie je oprávnený skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), veta za bodkočiarkou) a eventuálne nesprávne skutkové zistenie nemôže byť samo osebe dovolacím dôvodom. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb a nie k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania v trestnom konaní je totiž pred prvostupňovým súdom a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. inak korigovať len odvolací súd. Preto s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. spočívajúci buď v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo v inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré je v dovolaní opretá existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré treba odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

V posudzovanej veci však ostatne uvedený procesný postup neprichádzal do úvahy, pretože okrem neprípustných námietok vzťahujúcich sa k hodnoteniu vykonaných dôkazov boli v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uplatnené aj námietky právnej povahy, podstata ktorých spočívala v tvrdení obvineného, že následok vo forme ublíženia na zdraví poškodenému P. B. nespôsobil spoločným konaním v rámci spolupáchateľstva v zmysle § 20 Tr. zák.

Skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní opierajúcom sa o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je hodnotený dovolacím súdom len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne posúdené.

Skutok, ktorým sa obvinený uznáva za vinného musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

V prípade, že má ísť o trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák.) musí byť obsahom skutku aj skutkový popis okolností, z ktorých možno jednoznačne vyvodiť záver o spoločnom konaní. V tomto smere je nepostačujúce len uvedenie právneho pojmu „spoločné konanie“, ktoré nie je súčasťou skutkových zistení ale tvorí obsah tzv. právnej vety výroku o vine.

Spolupáchatel'stvo ako základná forma trestne súčinnosti predpokladá spáchanie trestného činu spoločným konaním, pričom sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchatel'ov zahŕňajúci tak ich spoločné konanie ako aj sledovanie spoločného cieľa (porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom).

K naplneniu pojmu spolupáchatel'stva síce nie je potrebné, aby sa všetci spolupáchatelia zúčastnili na trestnej činnosti rovnakou mierou, vždy však ale musí ísť o konanie vedené rovnakým úmyslom ako činnosť ostatných páchatel'ov, ktorá tak je objektívne a subjektívne zložkou deja tvoriaceho v súhrne konanie naplňajúce znaky príslušnej skutkovej podstaty úmyselného trestného činu.

V posudzovanej veci skutkové zistenia v prvostupňovom rozsudku, ktoré zostali nezmenené zamietajúcim uznesením Krajského súdu v Prešove nesvedčia právnomu záveru, že obvinený S. H. sám (podľa výroku okresného súdu odporujúceho však popisu skutku „takto spoločným konaní“), resp. spolupáchatel'stvom podľa § 20 Tr. zák. (odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu) spôsobil poškodenému ublíženie na zdraví. Konkrétne konanie obvineného taký následok evidentne vyvolať nemohlo, pričom len zo skutočnosti, že obvinený nebol priamo zainteresovaný na konflikte a časovo prvý udrel poškodeného nemožno bez ďalšieho, len s vágnym poukazom na „popísané“ okolnosti prípadu robiť záver o spoločnom konaní v zmysle § 20 Tr. zák. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že tento uvažoval o inom priebehu skutku a o väčšom rozsahu účasti obvineného S. H. na žalovanom skutku a na takomto základe urobil skôruvedený právny záver napriek tomu, že skutok považoval za správne zistený v tej podobe ako je uvedený v rozsudku

okresného súdu (str. 3 ods. 5 uznesenia krajského súdu). Taký popis skutku ale nekorešponduje s vyžadovanými znakmi spolupáchateľstva, a preto už zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dôvodne poukázal na tento nesúladi s konzekvenciou nutnosti zrušenia prvostupňového rozsudku.

Z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že zistený skutok S. H. bol nesprávne právne posúdený (ako jednočinný súbeh v úvode tohto rozsudku citovaných prečinov), a preto bol naplnený ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil vo výroku tohto rozsudku konštatované porušenie zákona v neprospech obvineného S. H. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil jeho dovolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove z 20. mája 2010, sp. zn. 1 To 30/10, ako aj ďalšie rozhodnutia na toto uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Prešove, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková